

Sygn. akt II AKa 268/20

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2021 r.

4. Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

5. Przewodniczący: SSA Andrzej Wiśniewski

6. Sędziowie: SA Piotr Brodniak

7. SA Janusz Jaromin (spr.)

8. Protokolant: st. sekr. sądowy Anita Jagielska

9. przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gorzowie Wlkp. Mariusza Nowaka

10. po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2021 r. sprawy

11. M. S.

12. o odszkodowania z ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego

13. na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

14. od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

15. z dnia 20 sierpnia 2020 r. sygn. akt II Ko 703/19

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że kwotę odszkodowania ustala na 7.524,79 (siedem tysięcy pięćset dwadzieścia cztery i 79/100) złotych,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy M. S. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym,

IV. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

SSA Piotr Brodniak SSA Andrzej Wiśniewski SSA Janusz Jaromin

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 268/20	
Załącznik dołącza się w każdym	1		

przypadku. Podać liczbę załączników:	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp., sygn. akt II Ko 703/19 z dnia 20 sierpnia 2020 r..	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	

1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami				

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za				

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Pełnomocnik wnioskodawcy zarzucił:</p> <p>1. w oparciu o art. 438 pkt 2) k.p.k., obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 105 § 1 k.p.k., poprzez niesprostowanie z urzędu oczywistej omyłki rachunkowej i niewpisanie w miejsce omyłkowo wskazanej kwoty odszkodowania „4.967,34 zł (cztery tysiące dziewięćset sześćdziesiąt siedem złotych trzydzieści cztery gorsze)”, kwoty zgodnej z treścią uzasadnienia tego wyroku, tj.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

7.524,79zł (siedem tysięcy pięćset dwadzieścia cztery złote siedemdziesiąt dziewięć groszy)”;

2. w oparciu o art. 438 pkt 2) k.p.k., obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodów i wyciągnięcie z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wniosków sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy, a w konsekwencji błędne przyjęcie, że zadośćuczynienie w kwocie 62.500 zł spełnia cel i wymogi określone art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (dalej: ustawa lutowa) w przypadku krzywd M. S. doznanych wskutek represjonowania i wielokrotnego,

niesłusznego
pozbawiania go
wolności, w związku
z jego działalnością
na rzecz
niepodległego bytu
Państwa Polskiego;

3. w oparciu o art.
438 pkt 1a) k.p.k.,
obrazę przepisów
prawa materialnego,
tj. art. 445 § 1 k.c.
w zw. z art. 445
§ 2 k.c. oraz art.
448 k.c. w zbiegu z
art. 8 ust. 1 ustawy
lutowej poprzez
błędne przyjęcie, że
kwota
zadośćuczynienia w
wysokości 62.500, zł
jest kwotą
odpowiednią, w
stosunku do
rozmiaru krzywd
doznanych przez
M. S. wskutek
represjonowania i
wielokrotnego,
niesłusznego
pozbawiania go
wolności, w związku
z jego działalnością
na rzecz
niepodległego bytu
Państwa Polskiego;

4. w oparciu o art.
438 pkt 2) k.p.k.,
obrazę przepisów
postępowania, która
mogła mieć wpływ
na treść orzeczenia,
tj. art. 424 § 1 pkt 1 i
§ 2 k.p.k., polegającą
na wewnętrznej
sprzeczności
uzasadnienia
wyroku co do

faktów uznanych za nieudowodnione (pkt 3.2) i co do okoliczności, które sąd miał na względzie przy orzekaniu wysokości odszkodowania (pkt 6.2), co spowodowało, że uzasadnienie wyroku nie spełnia ustawowych wymogów i uniemożliwia jednoznaczne odtworzenie toku rozumowania sądu i prawidłową kontrolę zaskarżonego wyroku w zakresie zasądzonych kwot; a w konsekwencji powyższego punktu 4, z ostrożności procesowej:

5. w oparciu o art. 438 pkt 2) k.p.k., obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 3 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c. w związku z art. 558 k.p.k. poprzez uznanie za nieudowodnione szeregu faktów wskazanych w punktach 3.2.1-3.2.7 uzasadnienia wyroku podczas, gdy okoliczności te wynikają jednoznacznie z zebranych w sprawie dowodów, a w konsekwencji

	zasądzenie zaniżonej kwoty zadośćuczynienia.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Apelacja wniesiona przez pełnomocnika wnioskodawcy M. S. zasługuje na częściowe uwzględnienie.</p> <p>Rację ma apelujący, iż orzekając o należnym M. S. odszkodowaniu, Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. łączną wartość odszkodowania wyliczył i ocenił na kwotę 7.524,79 zł. I o ile, taka kwota nie została wskazana w zaskarżonym wyroku, to jednak nie można tracić z pola widzenia treści uzasadnienia Sądu I instancji (pkt 6 rozstrzygnięcie sądu w przedmiocie żądania), w której wprost Sąd a quo wskazał, iż należna kwota to 7.524,79 zł. Tym samym, w skutek wniesionego środka odwoławczego Sąd odwoławczy podwyższył kwotę tytułem odszkodowania do</p>			

kwoty 7.524,79 zł, albowiem w pełni akceptując wyliczenia Sądu Okręgowego w tym zakresie, oraz ich analizę merytoryczną, taka kwota należna jest wnioskodawcy tytułem odszkodowania za pozbawienie go wolności i represje, jakich doznał w walce z władzami komunistycznymi.

Dlatego Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził wnioskodawcy M. S. kwotę 7.524,79 zł tytułem odszkodowania.

Przechodząc dalej, Sąd Apelacyjny w całości podziela ustalenia, oceny i wnioski wprowadzone przez Sąd Okręgowy, zawarte w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które zostało sporządzone z tego rodzaju wszechstronnością i wnikliwością, że rola sądu odwoławczego, może sprowadzić się do odesłania apelującego do tego dokumentu.

Kwestionując, wysokość kwoty

zadośćuczynienia przyznanego na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 34, poz. 149 ze zm., dalej „ustawy lutowej”), argumentacja apelującego sprowadza się do polemizowania z przedmiotowym rozstrzygnięciem.

Przede wszystkim, abstrahując od oceny dotyczącej niesprawiedliwości i nieprawności postępowania władz komunistycznych, należy wskazać, iż ustawa lutowa, nie ma na celu naprawienia wszystkich niesprawiedliwości i dolegliwości doznanych przez osoby represjonowane (za działalność związaną z walką o niepodległy byt Państwa Polskiego) przez organa ówczesnej władzy, w tym związanych ze stanem wojennym. Art. 8 ust. 1 ustawy

lutowej, wyraźnie ogranicza prawo do dochodzenia zadośćuczynienia i odszkodowania za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę tylko do konsekwencji wynikłych z wykonania orzeczenia albo decyzji o internowaniu.

Regulacja ta zatem ogranicza możliwość zasądzenia - w tym trybie - odszkodowania za poniesioną szkodę i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wyłącznie do skutków wykonania orzeczenia albo decyzji. Należy zatem przyjąć, jako uprawniony wniosek Sądu Okręgowego, że na gruncie ustawy lutowej w adekwatnym związku przyczynowo - skutkowym do wykonania orzeczenia albo decyzji o internowaniu pozostają tylko te szkody i krzywdy, które są w relacji bezpośredniej. Tym samym, słusznie sąd okręgowy i w sposób prawidłowy wyliczył szkodę wynikłą z zatrzymania w sprawach: sygn.

R.III Nk.42/2, sygn. 258/88 oraz sygn. II K 633/84. Nie można bowiem mówić o jego nieprawidłowej, gdyż zbyt niskiej wysokości. Zadośćuczynienie z tytułu internowania jako rekompensata za doznane cierpienia fizyczne i krzywdy moralne, zgodnie z ukształtowanym orzecnictwem, nie może mieć ani charakteru symbolicznego, ani nie może być nadmierna, bowiem jej wysokość nie może służyć bezpodstawnemu wzbogaceniu internowanego. Jednocześnie, kwota zadośćuczynienia musi być utrzymana w rozsądnych granicach, gdyż musi odpowiadać również aktualnym warunkom życia i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Jest oczywiste, iż określanie wysokości zadośćuczynienia ma w takim ujęciu charakter ocenny. Niewątpliwie również, ustalenie jaka kwota w danych realiach jest odpowiednia, należy do sfery swobodnego

uznania sędziowskiego i w postępowaniu odwoławczym zarzut niewłaściwego ustalenia kwoty zadośćuczynienia może być skuteczny tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza zasadę ustalania tego zadośćuczynienia, nie jest natomiast możliwe wkraczanie w sferę swobodnego uznania sędziowskiego (vide post. SN z dnia 19.10.2010 r., II KK 196/10, OSNwSK 2010/1/1973). Jednakże, ustalając wysokość zadośćuczynienia sąd meriti ma obowiązek za każdym razem wskazać, okoliczności i czynniki konkretnej sprawy, które miały na to wpływ.

W ocenie Sądu ad quem, ustalona przez Sąd Okręgowy kwota zadośćuczynienia w wysokości 62.500 zł, jak również przywołane w uzasadnieniu szczegółowe powody takiego postąpienia, uwzględniają wszystkie aspekty doznanej przez M.

S. krzywdy: zarówno psychicznej, w tym: jego młody wiek, termin trwania tymczasowego aresztowania, jak i pozbawienia wolności (od 8 listopada do 15 listopada 1982 r. w sprawie R.III Nk.42/2, od 1 do 23 maja 1984r. w sprawie II K 633/84, oraz 15 stycznia 1988 r. na 48h w sprawie sygn. akt 258/88), osadzenie w 4-osobowej celi z innymi 7 innymi osobami skazanymi za przestępstwa karne, poczucie krzywdy związane z odizolowaniem od bliskich (w szczególności od matki oraz brata), tudzież poczucie poniżania jego osoby w związku z między innymi naruszeniem jego nietykalności cielesnej, jak również fizycznej, w tym fatalne warunki bytowe i żywieniowe. Wreszcie, Sąd Okręgowy miał w polu widzenia fakt, iż z uwagi na prowadzone przeciwko niemu postępowania wnioskodawca był odbierany przez środowisko nauczycieli, czy też milicjantów

mieszkających w tym samym bloku, co on z matką, jako osoba zagrażająca władzy, a co za tym idzie miał trudności w zakończeniu nauki, czy też znalezieniu pracy. Niemniej trafnie Sąd I Instancji wskazał, iż pomimo tych okoliczności wnioskodawca ukończył edukację. Oczywiście, Sąd odwoławczy dostrzega wskazywane przez apelującego zarówno we wniosku, jak i w apelacji okoliczności wielokrotnego zatrzymywania wnioskodawcy na 48 h, czy też nachodzenie jego miejsca zamieszkania, co wywoływało u M. S. ciągły strach i niepewność, to jednak należy mieć na uwadze, iż wszystkie te okoliczności Sąd I Instancji wziął pod uwagę i prawidłowo ocenił.

Tym samym, zaakcentować należy, iż z pisemnych motywów wyroku Sądu Okręgowego wynika, iż towarzysząca

aresztowaniu M. S. trauma, pozostawiająca zwykle trwałe ślady w pamięci i psychice tak młodego człowieka, została przez ten Sąd należycie dostrzeżona i uwzględniona przy kształtowaniu wysokości należnego mu zadośćuczynienia.

Podkreślić należy i to, że M. S. został skazany za działalność w obronie praw i wolności obywatelskich oraz zasad demokracji co potęguje doznana przezeń krzywdę wynikającą z podjętych przeciwko niemu działań (zatrzymanie i aresztowanie oraz skazanie). Te okoliczności były rozważane przez Sąd Okręgowy przy zasądzeniu zadośćuczynienia zaś w ocenie Sądu Odwoławczego żądana kwota 559.590,17 zł jest zdecydowanie wygórowana.

Zasądzone na rzecz wnioskodawcy zadośćuczynienie, w wysokości 62.500 zł jest zatem współmierne do stopnia i

długotrwałości
cierpień doznanych
przez M. S.
zaś w konsekwencji
- rekompensuje
słusznie należne
roszczenia
wnioskodawcy (por.
post. SN z
dnia 18.12.2012r.,
III KK 275/12,
LEX nr 1232288).
Jednocześnie kwota
ta z pewnością
stanowi dla
wnioskodawcy
odczuwalną wartość
ekonomiczną,
pozostając przy tym
w odpowiednich
relacjach do
aktualnych
warunków życia i
przeciętnej stopy
życiowej
społeczeństwa.
Ponadto, nie sposób
uznać jej zbyt niską,
jeżeli weźmie się pod
uwagę okoliczności,
które z reguły są
uwzględniane w tego
typu sprawach, a
mianowicie: długość
okresu pozbawienia
wolności, sposób
wykonywania
internowania, który
nie odbiegał od
ówczesnej "normy"
oraz
"zobiektyzowaną"
krzywdę, której
doznał
wnioskodawca.
Wszystkie te
aspekty, sąd bardzo
szczegółowo omówił
w uzasadnieniu
zaskarżonego

wyroku. W tej sytuacji, samo wyrażenie dezaprobaty dla zasądzonej na rzecz wnioskodawcy kwoty tytułem zadośćuczynienia, nie może skutecznie doprowadzić do oczekiwanego przez apelującego rezultatu. Nie sposób bowiem przyjąć, iż zaskarżony wyrok w sposób oczywisty narusza zasady ustalenia wysokości zadośćuczynienia. O rażącym naruszeniu zasad ustalania „odpowiedniego” zadośćuczynienia mogłoby bowiem świadczyć przyznanie zadośćuczynienia symbolicznego, w miejsce relewantnej do okoliczności rekompensaty za doznaną krzywdę, bądź też kwoty wygórowanej, prowadzącej do nieadekwatnego wzbogacenia się tą drogą. Zdaniem Sądu Apelacyjnego w przedmiotowej sprawie taka sytuacja nie wystąpiła.

Stwierdzić zatem należy, że nie zasługiwała na uwzględnienie apelacja

pełnomocnika wnioskodawcy w tym zakresie, w którym wskazywała na naruszenie przez Sąd I instancji przepisów art. 7 k.p.k. , art. 445 § 1 i 2 k.c. i art. 448 k.c. poprzez wadliwe ustalenie, że kwota 62.000 zł zadośćuczynienia spełnia cele art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. oraz jest kwotą adekwatną do poniesionych przez wnioskodawcę krzywd. Zauważyć jednak należy, że apelujący w ramach rozważanego tutaj zarzutu faktycznie nie kwestionował okoliczności uwzględnionych przez Sąd Okręgowy, jako istotnych dla ustalenia wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikającą z wydania i wykonania wyroku. Wskazał natomiast, że zasądzona kwota zadośćuczynienia jawi się jako nieodpowiednia bo zasądzona na zbyt niskim poziomie i na poparcie owej tezy przywołał błąd proceduralny polegający na naruszeniu art. 7 k.p.k. Ten jednak zarzut jawił się jako

nieuzasadniony, albowiem Sąd I instancji wydając orzeczenie w tym zakresie nie naruszył reguł poprawnego rozumowania, a jego oceny nie były sprzeczne z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Miał bowiem na uwadze wszystkie te okoliczności, które miały znaczenie dla ustalenia wysokości zadośćuczynienia,

W konsekwencji, podzielić należało rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego oddalające wniosek o zasądzenie zadośćuczynienia w kwocie 559.590,17 zł, które to sąd I instancji poprzez wykazanie okoliczności oraz powodów, wszechstronnie i przekonująco umotywowwał, zaś apelacja nie przedstawia argumentów, które mogłyby je podważyć.

Wreszcie, odnosząc się do zarzutu obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia tj. art. 424 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k. polegająca

<p>na wewnętrznej sprzeczności uzasadnienia wskazać należy, iż Sąd Okręgowy dostrzegł błąd w sporządzaniu treści uzasadnienia, a wynikający z błędnego wpisania faktów uznanych za udowodnione w poz. 3.2 formularza, o czym świadczy postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 28 września 2020 r. (k.386) o sprostowaniu oczywistej omyłki pisarskiej. Tym samym, zarzut w tym zakresie jawi się, jako bezprzedmiotowy.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Apelacja pełnomocnika wnioskodawcy w części zasługiwała na uwzględnienie, albowiem kwota tytułem odszkodowania winna zostać orzeczona w kwocie 7.524, 79 zł., albowiem łączna wartość odszkodowania mając w polu widzenia postępowania prowadzone przeciwko wnioskodawcy</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

winna zostać tak określona.			
Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
tak, jak to opisano powyżej.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności			
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO			
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji			
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		
Utrzymano w mocy kwotę zasądzoną tytułem zadośćuczynienia.			

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			
tak, jak to opisano w pkt 3.1.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Podwyższono wysokość zasądzonego odszkodowania do kwoty 7.524,79 zł.			
Zwięźle o powodach zmiany			
tak, jak to opisano w pkt 3.1.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art.13 ustawy z dnia 23 lutego 1991r. o uznaniu za nieważne /.../ - tekst jedn. Dz.U. 2018, poz. 2099.	
7. PODPIS		
SSA Piotr Brodniak SSA Andrzej Wiśniewski SSA Janusz Jaromin		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawcy	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Utrzymano w mocy kwotę tytułem zadośćuczynienia, podwyższono kwotę tytułem odszkodowania.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana